

LBRIS

We know
books

DIRK CUSSLER

MAREA DIAVOLULUI

UN ROMAN DIN SERIA DIRK PITT

CREATĂ DE

CLIVE CUSSLER

Un Avion C-47, zburând deasupra Munților Himalaya

LHASA, TIBET
18 MARTIE 1959

Motoarele în stea Pratt & Whitney găfâiau și se chinuiau, zbătându-se să aspire aerul rarefiat de la mare altitudine. Două motoare venerabile, din seria Twin Wasp, cu paisprezece cilindri, produse cu miile în timpul războiului, acționau avionul de transport C-47, fără însemne, care vibra în noaptea furtunoasă. Neavând nicio încărcătură în partea din spate a fuzelajului, avionul, cunoscut și sub numele de Skytrain, era deosebit de sensibil la curenții de aer schimbători cu care lupta deasupra plafonului lumii.

– Am ajuns cu greu la 6 600 de metri altitudine, a spus cu glas târâgănat Delbert Baker, copilul avionului, care ținea între dinți o scobitoare. Cu părul ciufulit, cu o față rotundă ca luna și având privirea plictisită a unui om care ar căsca dacă un extraterestru l-ar bate pe umăr. Motoarele nu o duc prea bine.

– Suntem cu mult sub plafonul maxim de zbor, chiar dacă motoarele nu par să gândească la fel, a spus pilotul cu glas crispat.

Spre deosebire de copilul său, James Worthington stătea drept de spate, purtând un costum de zbor bine apretat, și ținea strâns în mână manșa avionului. Cu toate acestea, rămăsese nepăsător față de rafalele de vânt și la scârțâiturile scoase de avionul de marfă gol, care

era izbit de vântul puternic. Deși rămase nevăzute, piscurile munților defilau pe sub burta avionului, iar Worthington a rămas la fel de calm ca un om care joacă dame.

Ca și Baker, Worthington avea multă experiență în ceea ce privea zborurile peste munții Himalaya, făcând transporturi. Amândoi zburaseră peste acei munți în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când Forțele Aeriene ale SUA furnizaseră arme și provizii către naționaliștii chinezi care își aveau bazele în India. Acum zburau pentru CIA, dar pericolele pe care le prezenta zborul peste impunătorul șir de munți pe vreme proastă nu se micșoraseră.

Worthington a atins două mânere cu butoane roșii care se aflau între scaunul lui și al copilotului, ca să se asigure că erau trase complet spre spate. Sectorul cu manetele de comandă ale motoarelor controlau amestecul de carburant. Erau setate la nivel minim, pentru traversarea șirului cel mai înalt de munți din lume.

Pilotul și copilotul au auzit un pârâit în căști, și vocea navigatorului, așezat într-un compartiment din spatele lor:

– Mai avem douăzeci de minute până ajungem la Lhasa! Menținem cursul de acum!

Avionul s-a cutremurat brusc, precum un carusel care sare de pe șine. Baker a aruncat o privire prin geamul lateral spre ninsoarea persistentă care cădea peste aripile avionului.

– Sper că băieții noștri vor aprinde luminile!

Worthington a dat aprobator din cap.

– Dacă nu le aprind, vor trebui să le care peste munții Himalaya.

Avionul a zburat lin prin noapte, iar piloții s-au chinuit să contracareze curenții neașteptați, care azvârleau aparatul în sus. Ceva mai puțin frecvenți dar mult mai periculoși, erau curenții descendenți, apăruți pe neașteptate, care loveau fără să îi avertizeze.

Curând, s-au apropiat de țintă, și Worthington a inițiat procedurile de coborâre, deoarece știa că piscurile cele mai înalte rămăseseră în urma lor. În noaptea întunecată, la sol au apărut câteva lumini care aminteau de niște lumânări aprinse, îndepărtate.

– Asta trebuie să fie locul, a spus Baker.

Navigatorul a indicat un alt cap-compas, iar Worthington a modificat traiectoria de zbor, virând spre luminile răzlețe ale orașului Lhasa. Capitala istorică a Tibetului era un oraș plin de culoare, dar prăfuit, care se întindea de-a lungul văii râului Kyichu, la impresionanta altitudine de 3 600 de metri. Singurul aeroport oficial al țării se afla la 130 de kilometri spre nord-est, dar Worthington nu avea intenția să aterizeze pe teritoriul ocupat de China. De aceea, își conducea avionul C-47 spre o pistă improvizată, creată pentru acea misiune de către localnici prietenoși care curățaseră în secret rocile de pe o câmpie din partea de vest a orașului.

În timp ce Worthington a zburat la joasă altitudine pe deasupra orașului, și amândoi piloții au privit solul prin plafonul de nori dispersați, ninsoarea a scăzut în intensitate, apoi a încetat cu totul.

– Acolo, în față, puțin spre dreapta, a spus Baker, arătând cu degetul spre parbriz.

Scobitoarea din gura lui s-a mișcat brusc, ceea ce era un semn al încordării.

Și Worthington a văzut același lucru. Două lumini albastre, slabe, aliniate perfect pe direcția est-vest, având între ele o dungă lungă de culoare neagră.

Baker s-a uitat în față pentru a aprecia distanța și a scos trenul de aterizare.

– Nu sunt convins că au reușit să facă pista de șase sute de metri, așa cum le-am cerut.

Worthington a clătinat din cap.

– Acum e prea târziu ca să mai facem ceva. A aliniat botul avionului Skytrain în funcție de cea mai apropiată lumină și a redus viteza. Vântul frontal a părut să facă avionul să încetinească și a făcut ca aripile să se balanseze. Worthington a așteptat până când lumina albastră a dispărut sub botul aparatului, apoi i-a spus lui Baker: Luminile de aterizare!

Baker a aprins luminile avionului, care a coborât. Cu mâna sigură ca de chirurg, Worthington a contracarat curenții furioși de aer și a coborât avionul și mai mult. Luminile de aterizare au scos la iveală un câmp plat, prăfuit, iar pneurile au atins ușor solul, la un metru dincolo de lumina albastră. Aparatul a tresăltat pe solul denivelat și a încetinit puternic, iar roata de bechie a măturat solul, ridicând un nor de praf. Pilotul a dirijat avionul și l-a oprit la mică distanță de a doua lumină albastră, după care a virat de-a latul terenului, spre prima lumină. A întors aparatul în vânt pentru decolare și a oprit motoarele.

Baker a deschis geamul lateral din dreptul lui și s-a uitat dincolo de câmpie. Spre sud se vedeau luminile câtorva case, însă în rest totul era cufundat în întuneric. Nu îi aștepta nimeni.

– Ori am sosit prea devreme, a spus el, ori pasagerii noștri au întârziat.

– Ori nu vor sosi deloc! a spus Worthington. Bine măcar că nu am avut parte de un comitet de primire.

Și-a înclinat capul într-o parte pentru a auzi mai bine, apoi a deschis geamul lateral din partea lui. S-a întors spre Baker și a făcut o grimasă, clătănând din cap.

În afară de murmurul vântului care bătea în rafale, au auzit pocnetele inconfundabile ale unor focuri de armă venind din depărtare.

*

Ramapurah Chodron a auzit aceleași focuri de armă venind dinspre centrul orașului și s-a crispat. Dacă misiunea ar fi decurs conform planului, nu ar fi avut loc schimburi de focuri. Doar o extracție rapidă și fuga din oraș înainte ca ocupanții chinezi să își dea seama ce s-a întâmplat. Însă schimburile de focuri din apropierea palatului Potala indicau altceva.

Ram, așa cum îi spuneau instructorii de la CIA, și-a apăsât strâns palma pe patul pistolului Colt de 9,6 mm și s-a uitat cu fereală pe după un gard scund din piatră. Mănăstirea Nechung, aflată la aproximativ

doisprezece metri mai încolo, avea aspectul unei morgi, pentru că era întunecată și tăcută. Însă împușcăturile din depărtare însemnau că acoperirea lor fusese distrusă și nu se mai puteau bucura de luxul unei incursiuni liniștite.

Și-a încordat privirea, dar nu a văzut nicio mișcare în jurul clădirii învăluite în întuneric. Fiind unul dintre cei doisprezece membrii ai unei grupări de gherilă tibetane parașutate într-o vale largă de la nord-vest de Lhasa în urmă cu două zile, Ram primise sarcina de a rezolva cea mai ușoară dintre cele două misiuni. A condus o echipă de patru oameni pentru a captura Oracolul Nechung, cel mai important consilier spiritual al lui Dalai Lama, și să îl aducă în secret la aerodromul improvizat, pentru a pleca într-un loc în care să fie în siguranță.

Misiunea mai dificilă urma să se execute în centrul orașului. Acolo, ceilalți opt oameni instruiți trebuiau să se strecoare în palatul Potala și să-l scoată de acolo chiar pe Dalai Lama.

Din 1950, când trupele chineze ocupaseră Tibetul, lucrurile se încinseseră din cauza Răscoalei Lhasa. Atacurile îndrăznețe declanșate de insurgenți și revoltele din întreaga țară culminaseră prin demonstrații desfășurate în capitala Tibetului pentru obținerea independenței. Acele acțiuni duseseră la declanșarea unor represalii. Cu câteva zile înainte, în Lhasa a pătruns un contingent numeros de forțe armate chineze, ceea ce sporise încordarea.

Se zvonea pretutindeni cum chinezii ar fi pe punctul de a-l aresta pe Dalai Lama și de-al scoate din Tibet pentru a-l azvârli în închisoare. Liderii guvernului tibetan, aflați în exil în India, au reacționat consultându-se cu principala lor sursă de sprijin, CIA.

Vreme de ani și ani, Agenția Centrală de Informații sprijinise liderii tibetani în exil și furnizase arme gherilelor ca mijloc de a culege informații despre programul Chinei de construire a bombei atomice. Acum, când resursele locale fuseseră aruncate în acțiune, agenția era de părere că scoaterea lui Dalai Lama din țară merita riscurile.

LIBRIS | We know books

Tibetaniile aleși pentru acele misiuni aveau legături vechi cu CIA. Ei fuseseră transportați de cealaltă parte a globului, până în Colorado, unde se instruiseră în munții Stâncoși și deveniseră parașutiști. Chodron fusese unul dintre primii absolvenți ai acelei instruirii, urcând treptat în grad, datorită priceperii lui în folosirea aparatului radio de teren.

Strângând între degete patul pistolului, Ram a auzit zgomotul făcut de un iac bătrân, care rătăcea în apropierea mănăstirii. Asta i-a adus aminte de vitele din rasa Hereford pe care le văzuse pascănd pe pășunile montane din Colorado. Și-a amintit de asemenea cu plăcere de gustul, simțit pentru prima oară, când mâncase biftec de vită, servit la o cafenea de pe marginea șoselei, în apropiere de Vail.

A alungat acea imagine din minte în momentul în care un camarad, purtând uniformă de camuflaj, a apărut târâș alături de el și l-a înghiontit cu cotul în coaste.

– Se pare că în spate e liber, a spus omul în șoaptă.

– Bine, să trecem la treabă! Pune-i pe Raj și Tagri să ocupe poziții în fața intrării cât noi căutăm înăuntru.

Omul a dat afirmativ din cap și a transmis mesajul către doi pistolari aflați în umbră, în spatele lui. L-a urmat pe Ram, care s-a ridicat puțin și a înaintat în poziție ghemuită către intrarea în mănăstire.

Nimeni nu știa de câtă vreme era socotită sacră acea mănăstire, însă ea exista acolo de aproape patru sute de ani. Era o clădire modestă, construită la poalele dealurilor din nordul orașului. Ram a intrat pe ușa vopsită în roșu sângerieu, și a pătruns într-o curte interioară spațioasă. Treptele din spate duceau spre capelele aflate de o parte și de alta, iar un etaj al clădirii găzduia călugării de acolo.

Având o culoare gălbuie, un foc ardea alături de capela din stânga, iar aroma tămâii plutea în aer. Ram s-a lipit de peretele lateral și s-a îndreptat spre treptele din spatele clădirii. A auzit un foșnet venind dinăuntru și a rămas ca înghețat. Bălăbănindu-se pe picioare, pe trepte a apărut o siluetă.

Era un soldat chinez, având o armă cu încărcare manuală, pe care a fluturat-o înspre Ram.

– Cine-i acolo? a întrebat el cu glas nesigur în limba mandarină.

Era prea întuneric pentru ca Ram să vadă ochii injectați ai soldatului, dar era suficient de aproape pentru a simți mirosul de alcool răspândit de răsuflarea lui. A ridicat puțin țeava pistolului, apoi a tras două gloanțe. Capul soldatului s-a mișcat spre spate, apoi s-a prăbușit la pământ, iar arma a scos un zdrăngănit când a atins pavalul din piatră.

– Ascunde-! i-a spus în șoaptă Ram partenerului său, care ajunsese în fugă alături de el.

Ram a pășit spre capelă și s-a apropiat de micul foc ce ardea într-un cerc improvizat ca să îl încălzească pe soldat. Flăcările lui aruncau umbre mișcătoare la capătul îndepărtat al capelei, unde un altar înălțat era încărcat de lumânări. Încăperea părea pustie. Apoi, dintr-o boxă, a apărut o dungă de lumină. Ram și-a ridicat pistolul și s-a furișat înapoia unui stâlp din piatră, în vreme ce o siluetă s-a apropiat. A așteptat până când bărbatul a trecut pe lângă el, apoi a sărit din spatele lui și i-a lipit țeava pistolului de spinare.

– Avem necazuri? a întrebat cel pe care Ram îl capturase, după care s-a întors cu fața spre el.

Lumina scoasă de lumânarea mică a scos la iveală un bătrân cu capul ras, purtând roba roșie de călugăr. Neobișnuit de lat în umeri, el s-a uitat la Ram cu ochi calmi, fără să clipească.

Ram a coborât pistolul, apoi și-a plecat capul în semn de scuză.

– Îl caut pe Oracolul Nechung, a spus el în limba maternă a călugărului.

– Oracolul nu este aici, i-a răspuns călugărul. A plecat acum două zile la palatul Potala, pentru a se vedea cu Dalai Lama. Încă nu s-a întors. Apoi, călugărul s-a uitat la uniforma întunecată a luptătorului. Ai venit să-l ajuți?

Ram a confirmat printr-o mișcare din cap.

LIBRIS | We know books

– Se crede că acum chinezii vor să-i întemnițeze pe Dalai Lama și pe consilierii lui. Am venit aici ca să-l ajutăm să fugă.

Călugărul a dat afirmativ din cap.

– Oracolul a prezis pericolul iminent.

Un aparat de radiorecepție prins la centura lui Ram a bâzâit, apoi s-a auzit o voce însoțită de parașiți.

– Căprioară Roșie, sunt Leopardul de Zăpadă. Ținta a plecat înainte de sosirea noastră. Suntem atacați cu focuri de armă. Ne îndreptăm spre lift! Repet, ne îndreptăm spre lift!

– Sunt Căprioara Roșie, am recepționat! a răspuns Ram. Suntem pe drum!

Ram a scrâșnit din dinți. Trebuiau să fie așteptați de o echipă de avangardă, care fusese parașutată cu o zi înaintea lor, dar acei oameni nu apăruseră la punctul de întâlnire stabilit.

Acum, lucrurile era clare. Se întâmplase ceva rău. Probabil chinezii primiseră un pont. Echipa de avangardă fusese capturată, ori reușise să îl scoată pe jos pe Dalai Lama din Lhasa. Ram a aruncat o privire spre focul ce ardea mocnit, și s-a rugat să fie vorba de a doua variantă. În orice caz, propria lui misiune nu mai avea niciun rost.

Ram și-a prins aparatul de radiorecepție la brâu și s-a uitat spre călugăr.

– Dalai Lama și Oracolul au fugit deja din Lhasa?

Călugărul a dat afirmativ din cap.

– Cred că ar fi posibil.

– Tu cine ești?

– Numele meu este Thupten Gungtsen. Sunt *khenpo* al mănăstirii și adjunct al Oracolului.

În calitate de abate și administrator principal al Mănăstirii, Gungtsen era un om expus riscurilor.

– Nu vei fi în siguranță dacă acum chinezii descoperă că Dalai Lama a fugit. Trebuie să vii cu noi.

Călugărul s-a uitat lung la el.

– Eu nu sunt important, dar Idolul Nechung este.

A făcut semn cu un umăr spre altar. Așezată într-o nișă deasupra altarului, se afla o statueta de culoare neagră. Ram a recunoscut-o ca fiind Pehar, o zeitate tibetană cunoscută și sub numele de Nechung, numele mănăstirii.

– Oracolul nu-și poate îndeplini îndatoririle fără statuia asta. Ea trebuie să îi fie încredințată.

Ram s-a uitat spre templu și a dat aprobator din cap.

– Repede!

– Voi avea nevoie de ajutorul tău, a spus Gungtsen, și s-a răsucit pe călcâie.

A traversat capela cu pași mășurați și s-a oprit în fața nișei. În interiorul ei se afla sculptura grea din piatră, înconjurată de o serie de statuete mai mici, de aceeași culoare.

Ram vizitase templul când era mic, dar nu văzuse niciodată statuia veche atât de aproape. Având șaiszeci de centimetri înălțime, era sculptată dintr-o rocă neagră și strălucitoare. Călugărul a îngenucheat în fața ei și a început să rostească o rugăciune, însă Ram s-a apropiat de el și l-a ridicat.

– Nu avem timp, a spus el.

Călugărul a dat din cap în semn că a înțeles și a strâns zeitățile mici. Le-a înfășurat într-o pânză aurită din altar și i-a întins-o lui Ram. Bărbatul le-a vârât sub haină, și a rămas surprins când a descoperit cât de grele erau, după care l-a îndemnat pe călugăr să se grăbească.

Gungtsen a înfășurat altă cârpă în jurul statuii Idolului Nechung, după care a pus-o pe umăr.

– Sunt gata!

Au ieșit din capelă, alăturându-se celui de-al doilea membru de gherilă, care aștepta în curte. În timp ce ieșeau pe poarta din față a mănăstirii, de la mai puțin de un metru a răsunit zgomotul unei împușcături. De cealaltă parte a străzii late din pământ bătucit, un

bărbat înarmat, îmbrăcat într-o uniformă verde, a apărut împleti-
cindu-se din umbre și s-a prăbușit la pământ.

Având în mâini o carabină M1, luptătorul pe nume Tagri a scos
capul din spatele unui tufiș.

– Asta a fost un cercetaș al unei patrule care se apropie de noi.

Cuvintele lui au fost confirmate de un răcnet ascuțit venind de
pe stradă, urmat de scrâșnetul scos de tălpile ghetelor pe pietriș.

– Oracolul nu e aici, a spus Ram. Trebuie să ne retragem spre
aerodrom.

– Și ce facem cu patrula inamică? a întrebat Tagri.

– Ne ocupăm de ea aici.

Ram l-a prins pe călugăr de un braț și l-a tras înapoia unui stâlp.

Și-a scos pistolul și, pe după lucrătura în piatră a stâlpului, l-a
îndreptat spre capătul celălalt al străzii. În spatele lui, călugărul s-a
lăsat pe vine și a rostit în șoaptă o incantație.

Patrula chineză era redusă numeric, fiind alcătuită doar din trei
tineri care aveau în mâini puști fabricate în Rusia. Lipsa lor de pregă-
tire s-a văzut când toți s-au repezit spre camaradul lor prăbușit, încon-
jurându-l, timp în care au ținut puștile cu țevile îndreptate spre cer.

Ram nu s-a lăsat impresionat de naivitatea lor. A îndreptat pisto-
lul Colt spre soldatul aflat cel mai aproape de el și a tras trei gloanțe.
Primul l-a lovit pe soldat în umăr, iar celelalte două au plecat în gol.
Însă nu avea importanță. Ceilalți tibetani au deschis focul cu cara-
binele, doborându-i imediat pe chinezi.

Ram l-a tras de o mânecă pe călugăr.

– Vino după mine!

A așteptat cât călugărul a recuperat Idolul. Îndepărtându-se de
mănăstire, Ram l-a condus pe lângă cadavre, iar ceilalți membri ai
gherilei au asigurat un perimetru larg în jur.

Mănăstirea Nechung se afla pe o mică ridicătură de la marginea
de nord-vest a orașului Lhasa. Aerodromul improvizat era puțin spre
est, dincolo de o serie de dealuri scunde. Deși o deplasare în linie

dreaptă ar fi fost mai scurtă, Ram nu dorea să fie surprins în câmp
deschis de o forță superioară. Cei care se ocupaseră de culegerea de
informații în ultimele zile îi comunicaseră că în Lhasa ajunsese un
batalion din Armata de Eliberare a Poporului.

Urmând drumul din pământ bătucit, el a condus grupul în josul
dealului, către peisajul orașenesc aflat în zona de câmpie. Spre
sud-est, unde se găsea marele palat Potala, pe o ridicătură stâncoasă,
se dădeau lupte grele. Ram a sperat că bătălia de acolo va atrage și
alte forțe chineze din calea lor.

Ajungând la o stradă lăturalnică, presărată de locuințe și mici
magazine, au pornit spre est. La acea oră târzie din noapte, strada
era întunecoasă și pustie. Grupul s-a deplasat în pas iute, membrii
lui fiind tot timpul alerți ca să descopere soldați inamici. Fără să
bage în seamă povara pe care o căra în spinare, călugărul alerga ală-
turi de ceilalți.

Auzind zgomotul de motor al unui vehicul care se apropia, cei din
grup s-au ascuns cum au putut în cele mai apropiate intrări de casă.
Un camion militar chinezesc s-a apropiat în mare viteză, în bena
cărui erau șase soldați care se țineau strâns de obloanele înalte.

Călugărul s-a lipit de Ram în ușa unui magazin de țesături și a
simțit corpul robust al acestuia prin robă.

– Nu ești din Lhasa! i-a șoptit Ram.

– Nu, dintr-un sătuc din Amdo!

– Ești golok?

Călugărul a confirmat cu o mișcare din cap.

Ram cunoștea zona și locuitorii din triburile care locuiau acolo.
Golok erau cunoscuți ca fiind cei mai robuști oameni din Tibet, iar
Ram și-a dat seama de ce.

Cu motorul ambalat, camionul a trecut în viteză pe prin dreptul
lor. Ram a aruncat o privire la ceasul de la mână, în timp ce praful
stârnit de roțile mari ale camionului s-a așternut pe sol. Membrii
echipei de gherilă întârziiau la întâlnire.